

KAPITOLA 7

Jak přežít úspěchy druhých

„Člověk časem zjistí, že jen úspěch mu ke štěstí nestačí.“

— Stanislav Bernard, podnikatel (nar. 1955)

Předpokládám, že pokud jste dočetli až sem, asi se shodneme na tom, že nejrůznější chyby děláme všichni. Víme nejen, proč chyby děláme, ale i jak se jim lépe vyhnout. Na druhé straně se často nemůžeme zbavit pocitu, že lidé kolem nás jsou úspěšnější a celkově dokonalejší. Váš kolega má už zase novou přítelkyni. Vaše šéfová se vrátila opálená z báječné exotické dovolené a sousedův trávník vypadá jako dvorec ve Wimbledonu vedle vaší špatně vypasené savany někde v Súdánu. Jak jsme již napsali v kapitole věnované uznání, lidé ve vašem okolí mohou mít vyšší plat, větší bazén nebo chytřejší děti. Nebo jak prohlásila při popisu domnělé Darcyho přítelkyně Rebeccy vždy trefná Bridget Jonesová: „Má nohy až sem. Moje nohy, jsou jen sem.“ A její kamarádka to dorazí konstatováním: „Tvoje nohy jsou dobrý. Takový horolezecký.“

Každý z nás má někdy pocit, že všude kolem jsou lidé, kterým se vede lépe a jsou úspěšnější. Jsou chvíle, kdy si s pokorou uvědomíme, že je také mnoho lidí, kteří se nemají tak dobře jako my (ředitel jedné prestižní české kulturní instituce to kdysi shrnul slovy: „Na to, co umím, se mám skvěle.“). Mohlo by se zdát, že žebříček úspěšnosti je opravdu nějaký žebřík, na kterém se nacházíme v (ne)jisté pozici. Jak jsme už dříve upozornili, pohled směrem dolů pro nás obvykle

není zdrojem dostatečného uspokojení a ani pokory, a proto tam většinou moc nekoukáme. Pohled směrem nahoru ale vede k nepříjemnému srovnávání s lidmi, které považujeme za úspěšnější. Abychom se hned od začátku vyhnuli nedorozumění, toto srovnávání nemusí hned znamenat nějakou závist, žárlivost na úspěchy jiných, nebo dokonce vést ke škodolibému přání, aby si někdo natloukl nos nebo „aby sousedovi chcipla koza“.

Celá myšlenka žebříku, na kterém jsou lidé seřazeni podle míry úspěchu, je poměrně rozšířenou představou, ale je to představa naprosto scestná. Můj oblíbený britský spisovatel Jeffrey Archer* kdysi napsal geniální povídku *Tráva je vždycky zelenější*, která to moc hezky vystihuje. Na jejím začátku si bezdomovec Bill v pondělí brzy ráno v podloubí banky sbírá věci, aby zde nepřekážel, až se banka otevře. Každý den zde vyčkává na portýra Kevina, který mu sem tam hodí nějaké drobáky. Má Kevina rád, ale současně si představuje, že by jeho práci dělal on sám a měl ten báječný modrý teplý kabát a kšiltovku. To by bylo něco. Někteří lidé prostě mají štěstí.

Na scénu přichází Kevin a je spokojený, že bezdomovec nedělá problémy a během dne vždy zmizí. S větším či menším nadšením

* Archer, J.: *To Cut a Long Story Short*. HarperCollins, 2000.